- Rostás-Farkas György sohasem tagadta meg a gyökereit. Milyen volt a gyermekkora, a családi életük?

Nem tagadtam meg. Sőt mindig büszkén vállaltam. Egy pici nemzet fiaként, nagy kultúra örökösének lenni dicsőség. A gyermekkorom egyszerűen gyönyörűséges volt. Nagycsaládba születtem, tizenegyen voltunk testvérek. Szüleim dolgos emberek voltak, de nehezen éltünk, sok éhes szájat kellett betömni. Ők még vándorcigányok voltak. A „haza és az út szélén vertek sátrat”, és ott tengették nyomorúságos életüket. Amikor én születtem akkoriban telepedtek le a falu szélén, Újkígyóson. Ha viccelődni támad kedvem, azt szoktam mondani; az utolsó vándorcigányok utódaként én lettem az utolsó nomád. Szüleim a ducestyi törzsből származtak, s ragaszkodtak hagyományaikhoz, cigány anyanyelvükhöz. Őseik között több vajda, törvényt tartó, tekintélyes ember volt. Viseletükben, szokásaikban is őrizték a régiek hagyományait. Apám mindig kalapban, csizmában járt. Anyám pedig kendőben és szép hosszú, kötényes ruhában.

- Mi indította Önt mégis arra, hogy más úton induljon el, mint a szülei?

Apám szerszámkovács volt, megbecsült mesteremberként a vasútnál dolgozott egészen nyugdíjas koráig. Anyám bennünket nevelt. Több mint húsz gyereknek adott életet, de csak tizenegyen értük meg a felnőtt kort. Hogy legyen mit ennünk, anyánk mindenfélével kereskedett, például kerámiákat árult, vagy ha más nem volt, napszámba járt. Bennünket mindketten a tanulásra ösztönöztek, hogy jobb életünk legyen. Én is mindig ezt akartam, tanulni és megvalósítani magamat. Talán sikerült.

- Milyenek voltak az általános iskolai, gimnáziumi és egyetemi évei? Hatással voltak a későbbi életére?

Azok a felejthetetlen idők egy életre belevésődtek a zsigereimbe. Fél évszázad múltán is tartjuk egymással a kapcsolatot, összejárunk. Nekem valóban legendás osztályom volt. Soha nem éreztem azt, hogy megkülönböztetnének. Igazi barátokra leltem, akikkel máig is tartjuk a kapcsolatot. Újkígyósra, a szülőfalumba szívesen térek vissza, nekem az a viharsaroki falu jelenti a boldogság szigetét. Tanáraim, akik azóta már barátaim, mindig büszkén emlékeznek vissza rám, ahogyan én is rájuk. Ha ők nem ilyenek, másképp alakult volna a sorsom. Újkígyóson él azóta is Rácz László tanár úr, Békéscsabán Marosvölgyi Károly és Lázár Imréné, Mészáros Ilike. Az egyetemen tanító professzoraim közül Szabad Györgyöt, Újváry Zoltánt, Várnagy Elemért említeném. Egy emlékezetes találkozás alkalmával másodszülött fiam megkérdezte Újváry professzor urat, a debreceni egyetem néprajzi tanszékének vezetőjét, hogy milyen diák voltam. Ő azt válaszolta, hogy nem tudja melyikünk tanult többet a másiktól. A jó szívvel említett professzoraim azóta is a cigányügy elkötelezett képviselői. Mindhárman nagyon nagy tudású és mégis nagyon szerény emberek. Fiatalságom ellenére komolyan vettek, partnernek tekintettek. Nagyon tiszteltem a szakterületük iránti elkötelezettségüket, ahogyan széles világlátásukat is. Igaz emberségükből forrásozott a cigányság sorsa, jövője iránti érzékenységük, érdeklődésük. Amiben csak tehették segítettek.

- Visszatekintve az eltelt időre, a későbbi élete, a pályája szempontjából mire volt nagyobb szüksége: belső elhatározásra vagy külső segítségre?

Mindkettőre. A késztetés vagy van, vagy nincs. Ha van, akkor belső parancs által van vezéreltetve. Az ember sorsa meg van írva a csillagokban. Az úgy szokott lenni, hogy a leghosszabb út is az első lépéssel kezdődik. Ez az első lépés nagyon nehéz volt, de elhatározás kérdése, ha valaki szereti a kihívásokat, akkor küzdenie kell. Mint azt tudjuk az egész élet kaland és kihívás, amit vállalni kell. Az én áldott emlékű szüleim mindent elkövettek azért, hogy gyermekeik többre vigyék, szebb, könnyebb, sikeresebb jövőjük legyen, mint nekik volt. Büszkeségre, tartásra és kitartásra neveltek bennünket. Mindezt úgy tették, hogy valódi belső késztetéssé vált számunkra. Persze, a későbbiekben a tanáraim is sokat segítettek.

- Honnan az indíttatás, hogy Ön a szavak művésze, költő, műfordító lett?

Az őseim között nagy mesélők, jósok, jövendőmondók voltak. Mint ilyen emberek, vezetőegyéniségek voltak, s szónoki képességgel is rendelkezhettek. Talán ide is visszavezethető az, hogy költő lettem. Amennyire lehetőségem volt kutatni a családfámat – a szépapámig –, őseim mind-mind vajdák, „népvezérek” voltak. Tudomásom van róla, hogy Békés megyében, Weinkheim Antal grófnál egyik dédapám jószágintéző volt. A másik dédapám Habsburg József főherceg alcsúti birtokán volt fegyverkovács és vajda. Ez a kapcsolat azóta is élő a főherceg dédunokáival: Habsburg József Árpád és Mihály főhercegekkel. Amikor csak tehetjük, keressük egymást, elmegyünk a Budai várban lévő nádori kriptába és Alcsútra is koszorúzni, elhelyezni a megemlékezés és szeretet virágait.

Legelőször talán mégis a szüleimet kellett volna említenem. Apámat, aki tanult, írástudó, bibliás ember volt. Mesélőtudományának messze földön híre járt. A fejében többszázezer kötetnyi könyvtárat őrzött, ősei összes meséjét, bölcsességét. Ő tanított meg bennünket írni és olvasni, mielőtt még iskolába kerültünk volna. Anyám nem tudott írni-olvasni, de nagyra becsülte a tudást. Mindig hozott nekünk könyveket, tőle kaptam az első Petőfi kötetet is, ami azután örökre

eljegyzett a költészettel. Esténként fel kellett olvasnom édesanyámnak ezekből a versekből, nagy áhítattal és meghatottsággal hallgatta.

Irodalmi pályáján kiket tekint mestereinek
?

Fodor András, Gyurkovics Tibort, Mezei András, dr. Ranner Gizellát… Cigány rendezvényeink, konferenciáink nem múlhattak volna el nélkülük. Jó szívvel emlékszem vissza Siklósi Norbertre is, aki a 70-es években – az akkori Lenin körúton - , a New York palotában lévő Pallas Lap- és Könyvkiadó elnök-vezérigazgatója volt. Felkarolt, nagyon sokat tanultam tőle. Akkortájt nem büszkélkedhetett a cigány társadalom még újságírókkal. Ő azt mondta nekem és Pali öcsémnek is, ha van ilyen adottságunk, éljünk vele. Csak arra vigyázzunk, hogy ne visszaéljünk. Az ő kezében akkor olyan hatalom volt, hogy még a hírhedt Aczél elvtárs sem mert ujjat húzni vele. Több évtizeden keresztül figyelemmel kísérte pályámat, s atyai gondoskodással viseltetett öcsém iránt is.
Emlékét féltve őrzöm szívem legmélyén, legyen áldott az emléke.

Álljon itt örök mementóként dr. Ranner Gizella is, aki a Nők Lapja főszerkesztő-helyettese volt azokban az időkben. Pártfogásába vett minden fiatal cigány írót. Hosszú lenne most felsorolni a neveket, de több, ma már országos hírű, vagy világszerte ismert cigány író, költő felfedezése fűződik nevéhez.

- G
yurkovics Tibor költővel és Bánffy György színművésszel köztudottan mély barátságot ápolt. Mondana pár szót a kapcsolatukról?

Bánffy Györggyel való találkozásom négy évtizeddel ezelőttre nyúlik vissza. Már akkor is ünnepelt művész volt. Egy író-olvasó találkozó alkalmával szavalta a verseimet. Nagyon meghitt és megható volt az az első találkozás, már akkor a szívembe zártam, s azt hiszem, hogy ő is engem. Így lettünk mi testvérbarátok egy életre. Azt kérte tőlem, hogy a jövőben is szavalhassa a verseimet. Ez nagy megtiszteltetés volt! Az évek során emberileg egyre közelebb kerültünk egymáshoz, testvérré fogadtuk egymást. Bánffy György édesapjától örökölte, tanulta a mély humánumot és alázatot, aki alispán volt, szerette a cigányokat, mindig tisztelettel és megbecsüléssel volt irányukban. Gyurkovics Tibort színházi körökben ismertem meg, szintén négy évtizeddel ezelőtt. Nagy emberi, baráti, testvéri kapcsolat alakult ki közöttünk. Tetszett egyenes jelleme, közvetlensége, az egész világot átölelni akaró széles gesztusai. Soha, egy percre sem hagyott cserben. Mindig, minden körülmények között számíthattam rá. Humora megnyerő, ő maga nagy szórakoztató, komédiás volt. Mindig ott termett, ahol baj volt, segített… Kivételezett helyzetben voltam, engem mindig felkarolt. Egy azóta elhíresült mondását szeretném most

felidézni: „Szeretem ezt a cigánysorsot. A sose-belenyugvót, mindig álmodót és fölívelőt. Nem hiszek a másságban - városi ficsúrok találják ki maguk andalítására. A cigány - cigány, ugyanolyan. A mienk. A mifajta. Nincs másság. Mienkség van.”

Megható volt figyelmessége, amikor nagy emberek társaságában voltunk, mindig maga mellé ültetett, hogy véletlenül se érezzem mellőzöttnek magamat. Fontosnak érezte, hogy sorsközösséget vállaljon velünk, mindig eljött a rendezvényeinkre, még betegen is.

- Milyen jellemvonásokat tart fontosnak az emberi kapcsolataiban? Kiket tekint példaképeinek?

Jó és egyben nehéz kérdés is. Az alázat foglalja el az első helyet az én életfilozófiámban. Az embernek az egész életét úgy kell kellene leélnie, hogy az példamutató legyen. Felkarolni a tehetségeket, a fiatalokat, segíteni a rászorulókat és szeretettel, megértéssel lenni az emberek iránt. Mert a szeretet ereje gyógyít. Soha egy percre sem felejtettem el, hogy honnan jöttem, milyen messziről és mélyről. Mindig kitartó voltam, s ragaszkodtam az elveimhez. Nem tettem különbséget ember és ember között, s igyekeztem nyitottnak lenni mások problémája iránt. Csak néhányat említek most példaképeim közül:

Mahatma Gandhit, aki egy baráti ölelésben szerette volna egyesíteni a világot. Aszkéta ember volt. Maga mögött hagyta a fényesnek ígérkező jogi karriert, s visszatért Indiába rászoruló testvérei közé, hogy élete végéig őket szolgálja.

Rabindranath Tagore, akire joggal büszke India népe és az egész világ, akkora életművet hagyott maga után. Mindenki fejet hajtott műveltsége, tudása, szelleme előtt.

Nagy példaképeim közé sorolom még Móricz Zsigmondot is. Azokról a „móriczi” magasságokról nem lehet elismerés nélkül szólni. Minden író álma, hogy a nyomába léphessen. Megérdemelte volna, hogy még életében Nobel-díjjal ismerjék el munkásságát.

- Ha már egy díjat említett, kívánkozik a kérdés, mit érzett, milyen gondolatok kavarogtak a fejében, amikor megtudta, hogy József Attila-díjat kap?

József Attila-díj!?

Az Isteni Gondviselés. József Attila születésének 100. évfordulóján megkapni a róla elnevezett díjat… Az én hitvallásom, hogy az emberi sorsok nem véletlenségből kereszteződnek. Nincsenek véletlenek. Azt vallom, hiszem és hirdetem, egész földi életemben, hogy szeretett engem az Isten. Meghatározta egész életemet, és ebben központi helyet foglalt el József Attila élete és költészete. A világ egyik legnagyobb költőjének tekintem. Büszke vagyok rá, s legféltettebb ereklyéim között őrzöm a róla elnevezett díjat. Talán egyszer majd az utókor is büszke lesz, vagy lehet arra, hogy a cigányok között is akad József Attila-díjas…

- Ön több klasszikus remekművet ültetett át lovári nyelvre. Melyik műfordítására a legbüszkébb?

Saint Exupery: Kis herceg című művének fordítására. Persze nagyon jó érzés Schiller, Apollinaire, Villon, Babits, Radnóti, Kosztolányi, Gyurkovics, Fodor András és más költők verseinek átültetése is az én gyönyörűséges lovári anyanyelvemre. Hogy miért áll a 'Kis herceg' a legközelebb a szívemhez, néhány tartalmi idézettel illusztrálnám. Aki a kis rókát megszelídíti, az felelősséggel tartozik érte. Vagy az a rész, ahol a 'Kis herceg' bolygójáról van szó. Ilyenkor mindig fölteszem a kérdést: Vajon létezik-e a cigányok bolygója? Hol vagyunk otthon ezen a Föld nevű bolygón. Sokszor elmondom, hogy India után Magyarországot választottuk második őshazánknak.

-

Egy olyan embernek, akinek egyaránt fontos a magyarsága és a cigányága, milyen értékek határozzák meg az életét, a döntéseit?

Azt szeretném, ha minden ember érték- és kultúra orientált lenne. Egy vérzivataros XX. századot hagytunk magunk mögött. Jó lenne, ha szebb, boldogabb jövőt adhatnánk az utánunk jövőknek, gyermekeinknek, unokáinknak. Ahogy a nemzetek, úgy a kultúrák között sem lehet alá- és fölérendeltség. A Himnusz és a Szózat költője mindig a vezérlőcsillagom volt. „Isten áldd meg a magyart…" „Hazádnak rendületlenül." E szavak harangként csendülnek, kondulnak bennem. Ezek a maradandó értékek, amiért érdemes élni egy küzdelmes jelent.

Minél mélyebbre ások, annál nagyobb-értékesebb kincseket találok. Kölcsey, Széchenyi, Wesselényi… Jó lett volna a kortársuknak, barátjuknak lenni. Tetteik, cselekedeteik mindig követendő példaként álltak előttem.
Jó, ha az ember nem hirtelen indulatból, vagy érzelmi hatások következtében hozza meg döntéseit, hanem elvei és megfontolásai alapján. Mindig felnéztem azokra az emberekre, akik erre képesek voltak, s magam is megpróbáltam követni példájukat.

Ezért is olyan fontos számomra a következetesség, s ezért vagyok ma több évtized után is ugyanazon értékek elkötelezett híve a cigányság vonatkozásában is. Büszke vagyok cigány származásomra, arra az örökségre, amit őseim hagytak rám, az évezredes indiai gyökereinkre, a vándorlásaink során gazdagodó kultúránkra, hagyományainkra, csodálatosan szép lovári anyanyelvemre. De ugyanígy büszke vagyok magyarságomra is, s arra a tényre, hogy cigányságom értékeivel gazdagíthatom magyar hazámat. Az is a döntéseimet meghatározó elvek közé tartozik, hogy az örök és a maradandó értékek mellett kötelezzem el magam, s ne engedjek az aktuálpolitika tünékeny csábításainak.

-

Mikor és milyen céllal alapították meg 1990-ben a Cigány Tudományos és Művészeti Társaságot, a Kethano Drom című folyóiratot, s milyen indíttatásból szervezi immár 22 éve a Nemzetközi Tudományos Konferenciákat?

1990-ben alapítottuk meg a Cigány Tudományos és Művészeti Társaságot, és ekkor indítottuk el a Közös út – Kethano Drom című negyedéves kulturális ismeretterjesztő folyóiratot is. A Társaság alapításakor a cigány kultúra értékeinek rendszerezett gyűjtését, dokumentálást, széleskörű bemutatását, népszerűsítését tűztük ki célul. Kezdettől kiemelt figyelmet szenteltünk a cigány–romani anyanyelv ápolásának, fejlesztésének, műfordítások és nyelvi oktató programok készítésének. Társaságunk tevékenysége kiterjed mindarra – mint könyv- és lapkiadás, hagyományőrző és ismeretterjesztő rendezvények, oktatás-képzés, pedagógiai műhelymunka, néprajzi gyűjtőmunka, kiállítások, művészeti rendezvények, filmes dokumentáció stb. –, ami lehetővé teszi ezen célok megvalósítását. Folyóiratunk, a Közös út – Kethano Drom címe magában hordozza küldetését is: a többségi és a cigány nemzetiségi kultúra kapcsolódási pontjainak, közös értékeinek felmutatását. Kiemelt feladatunknak tartjuk, hogy segítsük a tehetséges cigány fiatalok bemutatkozását, és hangot adjunk mindazon pozitív kezdeményezéseknek, melyek a cigányság felzárkózását segítik.

Társaságunk már alapításakor csatlakozott a Cigányok Világszövetségéhez, mivel fontosnak tartjuk, hogy alkotó módon részt vegyünk a cigányság kultúrájának nemzetközi szintű képviseletében is. Ennek jegyében rendezzük meg minden évben nemzetközi tudományos konferenciánkat, a közös sorsunkat érintő aktuális kérdések megvitatására, megoldási javaslatok és programok kidolgozására. 2011 októberében tartottuk XXI. Nemzetközi tudományos tanácskozásunkat, ez alkalommal az Európai Roma Stratégia témájában.

- A cigány néprajz jó ismerőjeként miben látja a roma kultúra értékeit? Melyek azok, amelyeket feltétlenül át kell menteni a XXI. századba?

Talán a hagyomány és a család tiszteletéből indulnék ki. Ez az, amit az ún. civilizáció és a nagyvárosi életforma leginkább kiölt az emberekből. A mi társadalmi „lemaradottságunk” ezen a téren előnyt jelent, mert így sikerült megőriznünk családi ünnepeink jelentőségét. Közöttünk még él az idősek tisztelete, a nagycsalád összetartó ereje, a vendégszeretet. Itt említem az emberi élet különböző szakaszaihoz kapcsolódó szertartások szerepét, őrzését, átörökítését is. Sajnos azt is látom, hogy „civilizálódásunkkal” mindez veszélybe kerül. Mindenképpen értéknek tekintem azt a leleményességet, alkalmazkodóképességet, amivel a cigány emberek mindig megtalálták a túlélés lehetőségeit a legnehezebb helyzetekben is. Ide tartozik az élet elfogadása és tisztelete is, a cigányok örülnek a gyermekáldásnak, akkor is, ha nehéz körülmények között élnek.

Ezek mind olyan értékek, amelyeket meg kell becsülni és a modern körülmények között is meg kell tartani.

- A
cigány néprajz kutatása mellet sokat tett a lovári nyelv megőrzéséért, megújításáért, népszerűsítéséért. Mennyire érzi ezt eredményesnek?

A lovári nyelv, amelyet 1971-ben Londonban a cigányok világkongresszusán elfogadtunk irodalmi nyelvként, olyan helyzetben van, mint a magyar nyelv lehetett a nyelvújítás időszakában. Modernizálásra, nyelvújításra szorul, hogy megfelelő szókészlete legyen a mai kor követelményei szerint, a társalgási és a tudományos beszéd- és íráskultúra minden szintjén.

Ez nagyon alapos, hosszantartó és folyamatos nyelvészeti műhelymunkát jelent, amit állami szinten kiemelten támogatni kellene. Ez is olyan cél, amiért több évtizede küzdünk itthon és külföldön egyaránt. Történtek kezdeményezések, jelentős irodalmi művek, mint Shakespeare, Dickens, Madách Imre, Saint Exupery, Lorca vagy a kiemelkedő magyar költők műveinek illetve a teljes Bibliának a lefordítása, szótárak és nyelvkönyvek kiadása, nyelvi akkreditáció és állami nyelvvizsga lehetősége stb. Ezek főként az elmúlt évtized eredményei. Megint úgy tűnik, hogy romastratégia ide vagy oda ez az ügy is megtorpant, ahogyan a kulturális intézmények létesítésének ügye is.

Nagy gondnak érzem, hogy még a lovári anyanyelvű családokban is kevesen beszélik a fiatalok közül a nyelvet. Ez ellen minden erőnkkel küzdenünk kell, ha nem akarjuk elveszíteni nyelvünket.

- Önről köztudott, hogy maga köré gyűjti a cigány kultúra és nyelv iránt érdeklődő tehetséges fiatalokat, és önzetlenül segíti tanulmányaikban őket. Több évtized tapasztalatával, mit tanácsolna azoknak a szociális hátrányból induló fiataloknak, akik szeretnének kitörni a szegénység szorításából, mit tegyenek?

Csak azt a már közhelynek számító tanácsot adhatom én is, hogy tanulni kell, felzárkózni a tudásban, a jobbsorsból származó fiatalok mellé. Csak a tudással szerezhetünk magunknak rangot és egyenrangúságot… Kitartani nagyon nehéz, főleg, ha a család nem tud segíteni, vagy esetleg nem is ösztönzi a továbbtanulást. Sokan úgy gondolják, minek törekedni, tanulni, vállalni a nehézségeket, amikor nincsenek megbecsülve a diplomás fiatalok. Sokszor úgy tűnhet, hogy ügyeskedéssel, a könnyebbik út választásával jobban lehet pl. pénzt keresni. Ezek rövidtávú gondolatok, meggyőződésem, hogy hosszabb távon cigány fiataljaink számára is csak a továbbtanulás jelent kitörési lehetőséget. Amit ezzel kapcsolatban még kiemelnék: az összefogás szükségessége, és a már meglévő cigány értelmiség felelőssége. Minden eszközzel segíteni kell a fiatalokat, odafigyelni rájuk. A lehetőségeket pedig ki kell harcolni, ösztöndíjak, támogatások…ebben is össze kell végre fognunk, a megfelelő érdekképviseletért.

-

Milyen tanácsokkal látná el azokat a pedagógusokat, akik cigány gyerekekkel is foglalkoznak, hogyan törődjenek a rájuk bízott fiatalokkal, hogy a lehető legjobb eredményeket érjék el mind a lelki nevelésben, mind a tananyag átadásában?

Arról már szóltam, mennyire fontos a pedagógus felkészültsége. Az, hogy megfelelő ismeretekkel rendelkezzen a cigányságról, hogy helyesen tudja kódolni az esetleges másságot és viselkedési problémákat, hogy legyen ideje, türelme, szíve és embersége a dolgok mögé nézni. A gyerekek megérzik, ha valaki szeretettel közeledik hozzájuk, ahogyan azt is, ha csak kötelességből. A türelem és a kitartás pedig kulcsszó. Valahogy úgy van ez, mint a 'Kis herceg' történetében: a rókához minden nap közelebb kell ülni, míg meg nem szelídül. Azt is fontosnak tartom, hogy az egész családdal keressék a pedagógusok a kapcsolatot, hogy érdekeltté tudják őket tenni a gyerekek előrehaladásának segítésében.

Nehéz persze ilyen követelményeket állítani ma, amikor a pedagógusi pálya válságáról beszélünk, amikor az iskolák és az ott dolgozók is megannyi nehézséggel küzdenek.

Jó lenne az is, ha minél több roma származású tanítónk, tanárunk lenne, akik küldetésüknek tekintik, hogy tegyenek az övéikért.

-

Küldetéses ember… Önt többen is illették már ezzel a kifejezéssel. Ha számadást kellene készítenie az eddigi életéről, miben látná Rostás-Farkas György jelentőségét?

Ezt a számadást inkább az utókorra hagynám. Az embernek nehéz megítélnie önmagát. Én ma sem tudok pihenni… Még annyi mindent szeretnék tenni! Nem magamért, hanem az én sokat szenvedett cigány népemért. Nem szeretnék úgy meghalni, hogy ne érjem meg, hogy végre lesz egy méltó kulturális központunk, színházunk, múzeumunk…

Talán ez a népemért való küldetés, ami leginkább meghatározta az életemet. Ha cigányokról beszélek, én mindig népben és nemzetben gondolkodom, amelybe minden cigány belefér, tartozzon bármely törzshöz, népcsoporthoz. Akaratlanul is kortársa lehettem azoknak a legendás írófejedelmeknek, akik a kor meghatározó, emblematikus személyei voltak és lehettek. Lakatos Menyhért, Orsós Jakab, Farkas Kálmán.

Amilyen szép, olyan nehéz is az az örökség, amit tőlük kaptam, és tovább szeretnék adni az utánam jövő generációnak. Méltó örökséget szeretnék hagyni magam után, hogy büszke lehessen majd rám az utókor.

(Az interjút a Szilágyi Erzsébet Gimnázium 9. osztályos tanulói készítették az Arany János Tehetséggondozó Program keretében 2012-ben.

Illusztráció: F. Tóth Zsuzsa grafikája)